Ясна і кротка ніч, не дише вітер;
Спокійне сяйво місяця лягло
На кожен дах і сад — і вдалині
Розкрило кожну гору. Заніміли
Дороги всі, о пані, і від вікон
Спливає скудне світло ламп нічних.
В своїх покоях тихих ти лежиш,
Пойнята добрим сном; турбота жадна
Тебе не мучить — і не знаєш ти,
Яку ти рану завдала мені.
Ти спиш,— а я хотів би небо це,
Таке зичливе з вигляду, вітати,
І древню, всемогутню цю природу,
Що для страждань мене створила. Мова
Її була до мене: "Сподіватись
Тобі не вільно, сподіватись навіть,
І блиск твоїх очей — він слізний буде".

Цей день був святом. По його розвагах
Ти спочиваєш і, можливо, сниш,
Скільком подобалася ти і скільки
Подобалось тобі —а я не мислю,
Щоб ти мене згадала лиш. Питаюсь,
Я падаю, кричу, тремчу. О дні,
Жахливі в віці юному!
З дороги
Доноситься до мене спів самотній
Ремісника, що по забаві, пізно
Вертається в свою убогу хату,
І біль моє стискає серце люто
На думку, що минає все на світі
Сливе без знаку: ось минуло свято,
І вслід за святом будній день надходить,
І пориває за собою час

Діла людей. Де голос наших предків
Преславних, де держава сильна Риму
І зброя, і нестримний гуд, що звучно
Котився суходолом і морями?
Скрізь мир і тиша, все земля забрала,
І вигасла про все це мова людська.
В дитиннім віці ще, коли нам свято
Таке жадане, по його відході
Ще довго я на подушці лежав,
Сумний, без сну — і пізньої доби
Спів, що доносився з доріг нічних
І завмирав поволі вдалині,
Стискав мені тим самим болем серце.

Перекладач: Михайло Орест